

KIO KAN

Pod karmínovým nebem

ELIZABETH HARAN

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Marta Kališová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu

DER HIMMEL ÜBER DEM OUTBACK

přeložila Marta Kališová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-250-8

*Věnuji tuto knihu Vivian Smithové, své dlouholeté,
neuvěřitelně šlechetné přítelkyni.
Známe se už od mládí a prošly jsme spolu všemi
zkušenostmi, které život může poskytnout –
většinou s pomocí láhve vína a velké dávky humoru.*

*Tak na zdraví, Vivian!
Tvůj znamenitý smysl pro humor si vždy zachová převahu.
Na mnoho dalších let našeho báječného přátelství!*

1. kapitola

Victoria, 1886

Na písčném břehu pláže Summerland Beach na ostrově Phillip Island objímal Patrik Shanahan ruce Maggie Cassidyové téměř prosebně. V jeho oříškově hnědých očích se odrážely barvy zapadajícího slunce, jeho pohled byl vážný, plný lásky a touhy. Avšak odhodlání, které v sobě měl, Maggie zmátlo.

Ti dva spolu strávili nádherný den, hodně se smáli a žertovali, poznávali nedotčené pláže a udělali si piknik na travnaté louce, kde se pásly ovce a kozy. Navečer se mladý pár vydal spolu s ostatními návštěvníky hostince ve vesnici Newhaven koňským spřežením na Summerland Beach, aby tu pozorovali večerní rituál tučňáků nejmenších, kteří se po celém dni stráveném na moři vracejí do svých podzemních hnízd. Několik minut sledovali, jak ti malí tučňáci z příboje doslova vystřelují a batolí se v písku, a pak odvedl Patrik Maggie kousek stranou od ostatních turistů. Tady, tak důvěrně spolu, se cítili, jako by byli uzavřeni ve svém vlastním světě. Slanou vůni chaluhy, rybí pach a půl tuctu lidí nadšených z malých tučňáků oba téměř nevnímali.

Den byl v létě teplý, ale teď už měla Maggie útlá ramena zahalená vlněným šálem, který ji chránil před chladným větrem vanoucím od rozbouřených vod Bassova průlivu. Poryvy větru nadouvaly lem jejích šatů jako plachtu a na tvářích jí vykouzly čerstvý ruměnec.

„Patriku, co je?“ zeptala se.

„Chceš si mě vzít, Maggie?“ zeptal se vážně namísto odpovědi na její otázku.

„Vzít si tě? To je přece šílené!“ Nevěřila svým očím, když Patrik hned nato poklekl. „Patriku! Co to vyvádíš? To není k smíchu!“ zvolala celá bez sebe, že ji právě tady žádá o ruku.

Když se však Patrik nesmál a ruce se mu začaly třást, pochopila Maggie, že to myslí vážně. Cožpak si neuvědomoval dosah svého návrhu?

„Chtěl bych, aby ses stala mou ženou, Maggie. Miluji tě z celého srdce. Řekni prosím ANO. Umřu, když to neuděláš,“ prosil dramaticky.

„Patriku... to je šílené,“ opakovala Maggie a myšlenky jí v hlavě jen vířily. Také cítila, jako by se jejich srdce znala snad celý život, ale ve skutečnosti to byly pouhé tři týdny. Už jen pomýšlení, že by si teď slíbili manželství, byl nesmysl.

Maggie a Patrik se seznámili v Shangri-La, okouzlujícím bílém domě ze dřeva s výhledem na moře, kam přijeli nezávisle na sobě na letní pobyt. Od samého počátku cítili, jak jeden druhého přitahuje. A missus Freebairnová, majitelka domu, k rozdmýchání plamene jejich romace také přispěla. Posílala jim přes den piknikový koš s dobrotami na odlehlá místa na ostrově. Usadila je v jídelně do útulného kouta a během večeře při svíčkách jim z gramofonu pouštěla romantické melodie. Využila každé příležitosti, aby svým hostům připomněla, že už mnoho romancí tady v Shangri-La skončilo svatbou. „Zatím jich bylo šestnáct,“ prohlašovala pyšně.

A tak Maggie a Patrik strávili tři týdny stále spolu, až na těch pár hodin, kdy spali. Pro Maggie zastínil Patrik – vysoký, se širokými rameny a tmavými vlasy – jakéhokoli dalšího muže. Při pohledu do jeho hnědých očí jí srdce tálo.

Ačkoli Patrik nebyl nijak domýšlivý, hezké mladé ženy se mu líbily. Patřila k nim i Maggie s nazrými blond vlasy, velkýma modrýma očima a pletí jako porcelán. Její živost a perlivý smích ho okouzlovaly, ale jeho srdce si získala hlavně díky svým vlastnostem – upřímnosti a nevinnosti. Každá chvílka bez ní pro něj byla utrpením.

„Myslím to smrtelně vážně, Maggie. Neumím si budoucnost bez tebe vůbec představit.“ Patrik se jí díval hluboko do očí. „Neumím si představit ani to, že bychom se museli rozloučit na delší dobu.“

Maggie přemohla vlna lásky. „Já to také tak cítím, ale nesmíme ztrácet hlavu. Známe se teprve jednadvacet dní.“

„A je to důležité? Když potkáš člověka, se kterým chceš žít, čas nehraje roli. A ty pro mě takový člověk jsi. Je to přece oboustranné, nebo ne?“

„Ano, to je pravda. Miluji tě z celého srdce.“ Už dlouho se obávala chvíle, kdy se budou muset rozloučit a jít každý svou cestou.

„Tak mi slib, že se za mě provdáš, Maggie.“

„Ano... ano, vezmu si tě,“ vyhrkla Maggie, dojatá tímto okamžikem.

Na Patrikově tváři se rozhostil široký úsměv. Vstal, vzal Maggie do náruče a políbil ji tak vášnivě, až se jí podlomila kolena. Kolem se rozezněl jásot. Patrikova žádost o ruku totiž vzbudila pozornost ostatních hostů. Když se rty zamilované dvojice odloučily, byla Maggie šťastná a vzrušená.

„Zeptáme se reverenda, jestli by nás mohl oddat hned,“ navrhl Patrik.

„Na to už je dneska moc pozdě,“ namítla Maggie, která pokládala jeho návrh za žert.

„Myslel jsem zítra, miláčku,“ odpověděl Patrik vážně.

Maggie na něj vykulila oči. Normálně jsou přece lidé nějaký čas zasnoubeni, aby si jejich rodiny na tu myšlenku zvykly. „Nemůžeme se přece jen tak vzít... myslím tajně... Nebo snad ano?“

„Proč ne? Je nám oběma dvacet jedna, takže se můžeme právoplatně vzít bez jakéhokoli povolení. A milujeme se. Proč bychom neměli začít spolu žít hned? Přemýšlel jsem o tom celou noc. Missus Freebairnová zná reverenda ostrova osobně. Určitě může zařídit, aby nás oddal, a taky nám může jít za svědka. Až se vrátíme do města, zůstaneme na-

před v hotelu a pak si najdeme své vlastní čtyři stěny. Už nikdy se nerozloučíme.“

Maggie přemýšlela o jeho slovech. Patrik líčil jejich život v nádherných barvách, ale ona měla obavy. „Co tomu řeknou rodiče? Zcela určitě nepochopí, proč jsme se vzali tak brzy, a ještě k tomu tajně. Jistě by rádi u obřadu byli.“ Trochu znejistěla při pomyšlení na reakci svých rodičů, i když věděla, že by její otec svatební hostinu zaplatit nemohl. Musel už tak hodně šetřit, aby zajistil rodině živobytí a zaplatil nájem za domek.

„Budou asi zklamaní, že ten obřad neviděli, ale jistě nám to odpustí.“

„Ale ta malá kaple na ostrově není katolický kostel, nebo ano? Moje matka by mi nikdy neodpustila, kdybych se vdala v kostele jiné konfese.“

„Nemusí se přece dozvědět, že ta kaple nebyla katolická. Já katolík jsem, a to ji potěší.“

„Ano... to bezpochyby.“

„Postaráme se o to, aby naše děti byly katolicky pokřtěny, slibuji,“ dodal Patrik.

Maggie byla přesvědčena, že si její rodiče Patrika nakonec zamilují. Dokázala si i představit, že jí matka po prvním šoku řekne, že udělala správné rozhodnutí.

Přesto v ní hlodaly pochybnosti. „A tvoji rodiče by nechtěli tvou nastávající poznat ještě před svatbou?“ Patrik doposud o své rodině moc nemluvil, a když, tak o svých mladších sourozencích – Rebecce a Anthonym. O rodičích se jen zmínil, že žijí v Tooraku. Maggie tam nikoho neznala, ale věděla, že je to čtvrt' zámožných. Přesto doufala, že vůči ní nebudou Patrikovi rodiče uzavření a že ji možná přijmou s otevřenou náručí.

„Měl jsem velké štěstí, že jsem našel ženu svých snů, a to mi nemusí nikdo schvalovat, Maggie,“ namítl Patrik, jako by se musel ospravedlňovat. „Víme, že jsme si předurčení. A to jediné se počítá. Cítíš to přece také, ne? Vzala by sis mě, i kdyby s tím tvoji rodiče nesouhlasili?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Maggie bez váhání.

„Moji rodiče si možná budou myslet, že jsme trochu moc pospíchali, ale zvyknou si. Ty jsi žena mých snů a na tom čas nemůže nic změnit. Jakmile budeme právoplatně svoji, nemůže už nikdo nic namítat.“

Maggie si vzpomněla na vyprávění své matky, jak se její otec, Charlie Cassidy, v jednadvaceti letech ucházel půl roku o osmnáctiletou Doreen, než se mohli vzít. Po celou tu dobu se směli vídat jen v neděli tak na hodinku po mši a vždycky s doprovodem. Tak se setkali přesně čtyřiadvacetkrát, než se stali mužem a ženou.

Patrik něžně pohladil Maggie po čele. „Nebudeme se přece starat, co si myslí ostatní, drahoušku,“ řekl uklidňujícím tónem. „Půjdeme za svým srdcem. Já miluji tebe a ty miluješ mě. Tak se prostě vezmeme a začneme náš společný život.“

Maggie mu položila ruce kolem krku. „Tak dobrá, uděláme to tak.“

Jako nevyčísitelná romantička měla Freda Freebairnová velikou radost, že může připravit svatbu pro mladý pár a jít jim za svědka, právě tak jako její muž, který to však dělal spíš jen pro klid v domě. Maggie si oblékla krásné šaty, Freda Freebairnová ji učesala a uvila jí malou svatební kytici z květin na zahrádce. Samotný obřad se konal v jediné kapličky na ostrově ve čtyři hodiny odpoledne a ujal se ho reverend Michael. Ve slavnostní atmosféře si Maggie a Patrik navlékli prsteny, které si vypůjčili u missus Freebairnové. Vlastní si obstarají dodatečně, hned po návratu do města. Nakonec missus Freebairnová otevřela láhev levného sektu a pozvala je na prostou večeři společně s ostatními hosty Shangri-La. Všechno bylo dokonalé, pokud Maggie zrovna nemyslela na to, že na své svatbě a hostině nemá rodiče.

Missus Freebairnová přestěhovala novomanžele do takzvaného svatebního apartmánu, který měl dva pokoje a poskytoval

ten nejkrásnější výhled na pláž. Nezapomněla poznamenat, že měsíční svit nad mořem podporuje romantiku. Na polštáře položila pralinky ve tvaru srdce, v celém pokoji rozsvítila svíčky a nabídla Maggie a Patrikovi, že mohou zítra posnídat později, než pojedou domů, aby svým rodičům sdělili tu novinu.

Pro Maggie a Patrika bylo na jejich lásce všechno krásné. Maggie si užívala, že jí říkají missus Shanahanová, a Patrik přímo zářil radostí, když ho nazvala svým dobře vypadajícím manželem. Jejich svatební noc byla ještě krásnější, než o jaké Maggie snila. Patrik byl jemný a něžný, perfektní manžel. Poté, co se spolu poprvé milovali, postavili se v objetí k otevřenému oknu, pozorovali měsíc a hvězdy a poslouchali uklidňující rytmus vln narážejících na břeh. Povídali si o svém budoucím životě, o dětech, které si oba přáli, a o domově, jaký si spolu vybudují.

Maggie by si přála žít navždy zavřená v ulitě a být tak šťastná jako v tuto chvíli. Dívala se do hřejivých hnědých očí svého muže, které ji tak uklidňovaly, že všechny její pochyby a obavy roztály. I strach, jak na jejich svatbu zareagují rodiče. Krátce před půlnocí se milovali ještě jednou, než usnuli v těsném objetí. Zítřejší den a vše, co by mohl přinést, překryly sladké sny.

„Mami, tati, jste doma?“ zvolala Maggie, když vstoupila do malého dřevěného domku na Belfast Street v Broadmeadows, předměstí Melbourne. V jejím chvějícím se hlase zaznívala nervozita, ale manžel, kterého si vzala před necelými čtyřiařiceti hodinami, ji pevně držel za ruku, když se ocitli v úzké chodbě. Ihned je obklopil zatuchlý pach starého nábytku smíšený s pachem jater s cibulí. Stáli na prošlapaném koberci, který pokrýval podlahu chodby jen zčásti. Maggie by se možná za domek svých rodičů styděla, kdyby z Patrika nevyzařovala čistá láska a bezmezná podpora.

„Jsme tady, Maggie,“ zavolala Doreen Cassidyová z obývacího pokoje, jednoho ze čtyř malých pokojů; další dva byly ložnice a kuchyň, která ústila do chodby.

Maggie se zhluboka nadechla a vstoupila do pokoje. Patrik se ve dveřích trochu sklonil a následoval ji.

Doreen seděla ve svém ošoupaném křesle a spravovala šaty, protože si nemohla dovolit koupit nové. „Jaká byla dovolená, moje milá?“ Zvedla oči a při pohledu na neznámého muže se zarazila. „A koho to tu máme?“

Charlie, který ve svém křesle dřímал, sebou trhnul. Při pohledu na neznámého muže trochu svraštil čelo. „Ahoj zlatíčko,“ pozdravil svou dceru a prohlížel si Patrika odshora dolů. Když pak vstal, zabral skoro celý prostor malého pokoje, který byl tak akorát velký, aby se do něj vešla čtyři křesla ke krbu, u kterého leželo několik polen dřeva a zmuchlané noviny. Teď v listopadu se už netopilo a namísto toho lezli mezi poleny pavouci, a jak už to bývá ve starých domech, někdy i švábi.

Maggie polkla. Vzpomněla si, jak se hádala s rodiči, protože chtěla jet na letní pobyt sama, a jak ji nabádali, aby nedělala žádné hlouposti. A co udělala? Provdala se za muže, kterého zná jen tři týdny!

„Mami a tati, chtěla bych vám představit Patrika Shana-hana,“ oznámila statečně. „Patriku, to je moje matka Doreen a můj otec Charlie.“

Patrik si stoupl vedle ní a podal Charliemu Cassidymu ruku. Ten si při pohledu na Patrikův pěkný oblek a vyleštěné boty pomyslel, že to bude asi pracháč. Pak Patrik přistoupil k Doreen a vzal její ruku do své. „Zůstaňte prosím sedět, missus Cassidyová. Těší mě, že vás oba poznávám,“ řekl zdvořile.

Maggie obdivovala jeho uvolněnost. Sama měla pocit, že se jí klepou nohy.

Doreen si prohlížela Patrikův pěkně řezaný obličej a přestěné nehty na ruku, které jistě nebyly rukama dělníka jako ruce jejího muže. Pak si všimla svítícího snubního prstenu na jeho levé ruce.

„Vy jste ženatý,“ konstatovala svým přímým způsobem. „Co děláte tady s mou Maggie?“

Patrik se podíval na svou manželku. Ta spěšně schovala levou ruku za zády a vypadala polekaně.

„Ano, jsem ženatý, missus Cassidyová.“ Odkášlal si. „Maggie a já jsem se včera vzali.“

„Cože? Vy jste se oženil s mou Maggie?“ Doreen na něj zírala s otevřenou pusou stejně jako její muž. Patrik sklouznul pohledem z jednoho na druhého a řekl: „Miluji vaši dceru z celého srdce a učiním ji šťastnou.“

Maggie se sklonila k matce a ukázala jí svůj snubní prstýnek.

„Co to má znamenat, přijdete si sem a tvrdíte, že jste se oženil s Maggie?“ hartusil Charlie. „Ani jste mě nepožádal o svolení.“

„Já vím, pane,“ přiznal Patrik pohnutě. „Vím, že by to bylo zdvořilejší...“

„To by bylo jediné správné chování pro slušného nápadníka,“ vyrazil ze sebe Charlie rozhněvaně. Jeho irský akcent byl jasně znát.

„Je nám oběma jednadvacet, pane,“ odporoval Patrik statečně. „A milujeme se. Proto jsme se rozhodli, že se na ostrově Phillip Island vezmeme. Samozřejmě se svědky.“

„Měli jste svatbu v kostele?“ zeptala se Doreen, rozzlobená, že oddavky propásla.

„Ano, mami,“ odpověděla Maggie tiše.

„Doufám, že nejste protestant!“

„Ne, jsem katolík,“ ubezpečil ji Patrik.

„Proč jsi s tím tak pospíchala?“ otočila se Doreen k dceři. „Nejsi snad v jiné stavu?“

„Ne, mami, samozřejmě že ne!“ bránila se ostře Maggie a zrudla až po kořínky vlasů. „Rozhodli jsme se, že se vezmeme bez zbytečného pozdvižení.“

„Pane a paní Cassidyovi, my jsme moc zamilovaní,“ vmísil se Patrik. „A já vás ujišťuji, že mohu vaší dceři nabídnout dobrý život.“

„To můžete?“ Charliemu na čele začala tepat žíla.

„Ano. Pracuji v prosperujícím obchodě svého otce, ale plánuji, že se do budoucna osamostatním, pane Cassidy.“

„Jaký je to obchod?“

„Správa nemovitostí a pozemků, pane,“ odpověděl Patrik hrdě.

„Neměl jsem to štěstí chodit do školy, mohl byste mi laskavě vysvětlit, co to znamená?“ vyzval ho Charlie. Jeho otázka rvala Maggie srdce. Otec vždycky trpěl tím, že je analfabet, i když jen čtvrtina Irů narozených v první polovině 19. století uměla číst a psát.

Charlie spatřil světlo světa v roce 1845 v hrabství Clare. Byl ze třinácti dětí v rodině žijící na propachtované půdě v hlíněném domku o jedné místnosti, který sdílela se slepicemi a prasetem. Jako mnoho jiných katolíků byli údajně potomky irských majitelů pozemků, které jim dobyvatel Oliver Cromwell zabavil. Přes milion lidí zemřelo v tom roce během hladomoru způsobeného neúrodou brambor, mezi nimi i mnoho sousedů rodiny Cassidyových a čtyři Charlieho sourozenci. Život byl v té době extrémně tvrdý a pro rodinu bylo školní vzdělání méně důležité než shánění obživy, aby přežili.

O mnoho let později, po smrti rodičů, se Charlie odstěhoval se svou ženou a dcerou do Austrálie, kde chtěl najít lepší živobytí. Ale ani tam nebylo pro Ira bez vzdělání snadné sehnat dobře placenou práci.

„Velice rád, pane,“ řekl Patrik vlídně. „Zpravidla kupujeme zchátralé budovy, které strhneme a postavíme nové. Část z toho jsou obytné domy, jiné obchodní. Ziskáváme nemovitosti za dobrou cenu, zbouráme je, postavíme nové domy a ty pronajímáme. Většinou z toho máme slušný zisk.“

„To zní, jako byste žili z utrpení druhých lidí,“ zabručel Charlie, který si vzpomněl na dobu, kdy majitelé půdy jednali bez skrupulí. Byl v pokušení zeptat se Patrika, jestli nemá v rodokmenu nějakého Cromwella, ale kvůli Maggie se radši kousnul do jazyka.

Patrik zrudl. „Já to tak nevidím, pane,“ řekl. „Podle našeho názoru jsou ceny nemovitostí na vrcholu, takže zisk mají i ti, od kterých je kupujeme.“

„No, k těm snad patřit nebudeme. Platíme libru jako týdenní nájem za tento starý dům, a to je dost na to, v jakém je stavu. Myslím, že ho majitel jednoho dne prodá lidem jako jste vy a nás pak vyhodí.“ Podíval se na Patrika. „Jestli mě teď omluvíte, rád bych mluvil se svou dcerou o samotě,“ prohlásil přísně. Pak se otočil k Maggie. „Pojď do kuchyně, Maggie.“ Byl zmatený a znepokojený, ale nemohl si nevšimnout, jak je šťastná.

„Není důvod se rozčilovat, tati,“ řekla Maggie v malé neutěšené kuchyňce. „Jsem zamilovaná a šťastná, a to je to nejdůležitější. Kromě toho jsem nechtěla, abys svoje tvrdě vydělané peníze utrácel za svatební hostinu.“

„Nehledě na to, že jsi nedala své matce šanci, aby byla na svatbě své jediné dcery, to s tebou a tím mladíkem se mi ani trochu nelíbí.“

„Proč? Patrik se o mě postará.“

„O to nejde. Nechápej mě špatně, ale co si počne takový muž s dívkou, jako jsi ty? Jsi hezká a chytrá, samozřejmě, ale je ti přece jasné, že on stojí o třídu výš. Přejde si sem v těch pěkných šatech a naleštěných botách a pokouší se nás blamovat. Má ruce měkké jako ty, takže ještě ani jeden den v životě nepracoval. Chlapovi s jemnými rukama jsem nikdy nevěřil.“

„Miluje mě právě takovou, jaká jsem, tati,“ odporovala Maggie pobouřeně. „Je mu jedno, odkud pocházím, to přece vidíš.“

„Ty jsi hodna lásky každého muže, Maggie, ale život není tak snadný. Co tomu řekli jeho rodiče, že sis vzala jejich syna?“

„Přišli jsme nejdřív k vám.“

„Možná by za nimi měl jít napřed sám,“ navrhnul Charlie, protože měl strach, že by ta návštěva mohla Maggie ublížit.

„To ne, tati, půjdeme spolu. Jsme teď muž a žena.“

Charlie se zamračil. „Mám větší zkušenosti než ty, děvče moje. Fajnoví boháči si neberou takové, jako jsme my. Věř mi, jeho rodiče se hrozně rozčílí, až uslyší, že se jejich syn

ožení s děvčetem z Broadmeadows. Nebudou si tě vážit. Nechci, aby ti zlomili srdce.“

„Vdala jsem se za Patrika, ne za jeho rodinu. Bude stát při mně,“ bránila se Maggie.

„Jsi si tím tak jistá? Krev je hustší než voda. Tvoje manželství nemůže obstát proti rozhořčenému odporu, a já se domnívám, že na něj narazíš.“

„Věřím Patrikovi a jeho lásce. Víím, že budou překážky, ale jsem si jistá, že je spolu překonáme.“

Charlieho pohled změkl. „Ach Maggie, z tebe ještě mluví nevinnost mládí. Rány života ji ještě nezničily. Ale jestli ti ten mladík nebo jeho rodina ublíží, tak je to bude mrzet, to ti slibuji.“

Otcova výhrůžka Maggie poděsila. „Dáš nám své pozhánání, tati?“

„To ano, děvče moje,“ přikývl Charlie smutně.

„Vím, že můj příspěvek do domácnosti je důležitý, ačkoli to nikdy nebylo moc.“

„Pomůže nám každá pence, to nemohu popřít, ale nějak vyjdeme. Ty máš teď svůj vlastní život, holčičko.“

Když Maggie objala otce kolem ramen, polekaně si všimla, jak je hubený. „Daří se ti dobře, tati?“

„Ano, je mi dobře, jen jsem unavený. Ale teď už jděte. Musíte ještě k jeho rodičům. A běda, jestli s tebou nebudou jednat hezky!“

2. kapitola

„Vidíš to okno s pruhovanou markýzou tam nahoře, Maggie?“ Patrik ukazoval na působivý čtyřpatrový dům na Flinders Street v obchodní čtvrti Melbourne. Na chodníku se to jen hemžilo davy lidí a dětskými kočárky. Patrik zaplatil řidiči taxíku, který je sem dovezl, a vzal Maggie za ruku. „To je kancelář mého otce. Odtud shora je nádherný výhled

na město a na řeku Yarra River. Moje kancelář je ve stejném patře, ale na zadní straně.“ Usmál se při pomýšlení, že jednou bude i jeho kancelář na přední straně.

„To musí být nádhera, když si člověk může dovolit pronajmout kancelář tam nahoře,“ řekla Maggie s úctou. Najednou dostala ze setkání s Patrikovou rodinou strach. Myslela si, že ji odvede do rodičovského domu, do soukromého a nenuceného prostředí, třeba na odpolední čaj v zahradě.

„Otec ten dům vlastní, Maggie,“ vysvětloval jí Patrik, dojatý její naivitou.

„Tak on mu patří!“ Mladá žena nevěřila svým uším. Přecházeli ulici a Maggie si rychle přizvedla šaty, aby se vyhnula kouřící hromádce koňských koblíh, zatímco koně plemene Clydesdale, táhnoucí pivovarský vůz, dusali odlehčeně dál.

„Nejen tuhle budovu, ale i mnoho dalších domů v Melbourne,“ dodal Patrik.

Maggie zůstala stát a jen na něj zírala. Slyšela sice, co říkal jejímu otci, ale všechny důsledky si neuvědomila. Podívala se na své šaty a v uších jí zazněla otcova slova. Dlouho přemýšlela, jaké šaty a který klobouk by si měla vzít, protože roli Patrikovy manželky chtěla plnit co nejlépe, aby na ni mohl být pyšný. Natáhla si dokonce i krajkové rukavičky pro případ, že by se jí nervozitou začaly potit ruce. Avšak podle toho, co se teď dozvěděla, to bylo jen plýtvání časem. „Neřekl jsi mi, že je tvoje rodina tak bohatá, Patriku.“

„Nevěděl jsem, že to hraje nějakou roli,“ řekl Patrik.

„Pro mě určitě ne, ale pro tvého otce může být důležité, že já...“ hledala ta správná slova, „... pocházím z jiné třídy. Podívej se jen na moje šaty. Co si o mně pomyslí?“

Pohled Patrikových hnědých očí byl něžný. „Bude si myslet, že jsi prostě rozkošná,“ odpověděl a mrknul na ni, zatímco ji vedl ke křídlovým dveřím do lobby. Maggie se užasle rozhlížela. Nemohla prostě pochopit, že Patrikův otec celý ten dům vlastní. Sítil v ní pocit, že není Patrika hodna, ale nepřiznala mu to.

Vzal ji za loket a vedl ji ke schodišti.

„Tahle budova byla jedna z prvních s elektrickým světlem a bude první s osobním výtahem,“ informoval ji hrdě, když stoupali po schodech. „Možná bude poháněný centrální čerpací stanicí v blízkosti viktoriánských doků, které se právě staví. Jakmile bude v provozu, můžeme začít stavět i vyšší domy, třeba až dvanáctipatrové. Jen si to představ!“

Maggie nevěděla, co na to říct. Patrik mluvil o věcech z docela jiného světa. Připadalo jí, že je to jiný člověk než ten, kterého poznala na Phillip Islandu.

Když vystoupali do čtvrtého patra, Patrik stiskl její třesoucí se ruku. „Nemusíš být nervózní, missus Shanahanová,“ pošeptal jí. „Naše manželství otce jistě překvapí, ale jsem si jistý, že bude nadšený.“

Maggie se trochu uvolnila. Patrikovi se vždycky povedlo vzbudit v ní pocit, že jako pár jsou nepřekonatelní. Možná je Patrikův otec právě tak roztomilý jako Patrik, osobitý muž, který je prostě jen náhodou bohatý. Upnula se k té myšlence, zatímco ji Patrik vedl k lakovaným dveřím s ozdobným nápisem *Jethro Shanahan*. Stranou od nich stál psací stůl, za kterým seděla mladá žena.

„Dobrý den, Silvie. Je tady?“ Patrik ukázal na dveře.

Silvia mu věnovala hřejivý úsměv. „Dobrý den, pane Shanahane. Ano, váš otec tu je a má po včerejší výhře v kriketu výbornou náladu.“ Koutkem oka si prohlížela Maggie, ale kromě pozvednutí dokonale upraveného obočí se nijak neprojevovala.

„Výborně.“ Patrik zaklepal na dveře a než je pootevřel, nahlédl dovnitř. „Haló, tati, máš práci?“

„Patriku, tak už jsi zpátky,“ ozval se hluboký teplý hlas. „Pojď dál. Musíme si promluvit. Udělali jsme velké pokroky ohledně smlouvy na staré skladiště na Martin Place.“

Jeho laskavý tón Maggie trochu uklidnil, ačkoli Jethro Shanahan mluvil vlastně jen o obchodu.

„To může počkat, tati. Chtěl bych ti někoho představit.“ Patrik otevřel dveře a uvedl Maggie do kanceláře. Jethro Shana-

han seděl za velkým mahagonovým stolem pokrytým samými papíry. Bylo mu tak pětáctyřicet až padesát a měl na sobě hnědý tvídový oblek, bílou košili a hedvábnou vestu. Maggie si byla jistá, že jeho oblek stál víc, než ona sama vydělá za celý rok. V duchu viděla svého otce v šedém obnošeném obleku, který nosil do fabriky. Ti dva muži nemohli být rozdílnější.

Místnost byla veliká, ale i přes krásný výhled na město a Yara River jí připadala studená, ale možná si to jen namlouvala. Obě křesla před psacím stolem i židle, na které Jethro Shanahan seděl, byly z kvalitní hnědé kůže. Dvě stěny kanceláře lemovaly police s knihami od podlahy až po strop a dodávaly jí přísný ráz. Maggie to bohatství přímo vdechovala. Pro mladou ženu z Broadmeadows to nebyl dobrý pocit, stát v téhle kanceláři, a což teprve být provdaná do této rodiny. Cesta ode dveří k psacímu stolu se jí zdála nekonečná a po celou tu dobu na ní visel pohled Patrikova otce.

Maggie viděla v rysech jeho obličeje podobu se synem, ale působil přísněji a jeho pohled byl chladný.

„Otče, chtěl bych ti představit Maggie,“ řekl Patrik. „Maggie, to je můj otec, Jethro.“

Jethro Shanahan vstal a nahnul se nad stolem, aby potřásl Maggie rukou. Na chvíli vyjadřoval jeho obličej zvědavost, ale ta rychle zmizela. Jeho úsměv byl rezervovaný. „Je mi potěšením, miss...?“

„Missus, prosím...“ Maggie se stísněně podívala na Patrika.

„Maggie je moje žena, otče,“ pronesl Patrik sebevědomě. „Včera jsme se vzali. Byla to krásná malá svatba na Phillip Islandu.“

„Tvoje žena!“ Jethro napřimil ramena a šokovaně klouzal pohledem střídavě na Patrika a na Maggie, až se jeho pohled zastavil u Maggie. Pak se zasmál. „Vím, že rád žertuješ a téměř jsi mě dostal. Vy jste jistě Patrikova nová sekretářka, že, Maggie?“

„Já nežertuji, otče.“ Patrik vypadal uraženě. „Maggie je skutečně moje žena.“

Úsměv z tváře Jethra Shanahana se rázem vytratil. Obešel psací stůl a prohlížel si Maggie jako nevhodnou chovnou klisnu. Cítila, že je tu na špatném místě v tom svém klobouku a nevhledných šatech, o kterých si on určitě myslí, že jsou to obnošené hadry.

„Jste oba moc zamilovaní,“ dodal Patrik. Položil ruku Maggie ochranně kolem jejího štíhlého pasu, ale ta si dál připadala bezmocná, jako poraněné ptáče, které napadla kočka.

Jethro pohlédl na syna. „Jak je možné, že ses oženil s někým, o kom jsem ještě nikdy neslyšel?“ zeptal se příkře.

„Seznámili jsme se na Phillip Islandu, otče. Zamilovali jsme se a já se Maggie zeptal, jestli se chce stát mou ženou. Řekla ano, a tak jsme se vzali v romantické kapli na ostrově.“

„Vy jste se poznali... na Phillip Islandu! Potom... to se neznáte ani měsíc!“ Jethro poslední slova skoro vyplívl.

Patrik se podíval na Maggie s úsměvem. „Ale nám to připadá jako celý život, vid', miláčku?“

„Ano,“ řekla Maggie potichoučku. „Slibuji, že udělám Patrika velmi šťastným, pane Shanahane.“

„Odkud pocházíte, Maggie?“ zeptal se Jethro.

Maggie si všimla, že jeho pohled je ještě chladnější.

„Jakou to hraje roli, otče?“

„Měl bych přece jen vědět o své nové snaše něco víc než jen její jméno, Patriku.“

„Narodila jsem se v Irsku, pane Shanahane,“ řekla Maggie.

„V jednom hrabství na západě, v County Clare.“

„Myslím tady, ve Victorii. Jste přece z Victorie, ne?“

„Ano... z Broadmeadows.“ Maggie se rozbušilo srdce.

„Přišla jsem do Austrálie s rodiči před sedmi lety.“

„Broadmeadows,“ opakoval Jethro s významným pohledem směrem ke svému synovi. „A čím jste?“ zeptal se opovržlivě.

„Jsem pomocnice v pekařství... nebo jsem aspoň dlouho byla,“ řekla Maggie a podívala se na Patrika, který našťěstí nejevil známky rozpaků. „Ale dám výpověď, abych mohla věnovat veškerý čas svému manželovi a našemu domovu.“

„Pomocnice v pekařství,“ zopakoval Jethro s pohledem upřeným na syna. Měl přimhouřené oči a ústa stažená do úzké čárky.

„Máte krásnou kancelář,“ řekla Maggie ve snaze odvrátit další otázku, které se obávala: *Čím je váš otec?* Přitom se za otce v žádném případě nestyděla. Byl to poctivý, tvrdě pracující dělník v továrně, ale poté, co jí Jethro Shanahan pouhými dvěma dotazy dal najevo, že nestojí za nic, nechtěla, aby mluvil ještě o jejím otci.

Jethro ji prostě ignoroval a místo odpovědi se otočil k Patrikovi. „Chtěl bych s tebou mluvit... mezi čtyřma očima,“ vyrazil ze sebe tónem, který nestrpěl odpor.

„Chtěl jsem pozvat Maggie na oběd, otče,“ řekl Patrik.

„To může pár minut počkat,“ řekl Jethro. „Kdybyste nás prosím omluvila, Maggie.“

„Nemám před svou ženou tajnosti,“ pronesl Patrik stísněně. Jethro se na něj přísně podíval.

„To je v pořádku, Patriku,“ řekla Maggie. „Počkám na tebe venku. Ráda jsem vás poznala, pane Shanahane.“

Jethro neodpověděl.

Patrik nevypadal zrovna šťastně, když odcházela.

Sotva za sebou Maggie zavřela dveře, vyjel Jethro na syna.

„Jak jsi mohl být tak naivní, Patriku? Je ti jednadvacet, máš celý život před sebou, a ty všechno zahodíš kvůli jedné prázdninové lásce!“

„Maggie není prázdninová letní láska!“ namítl Patrik. „Nesnižuj prosím to, co k sobě cítíme.“

„Proboha, vždyť je to pekařská pomocnice! Prázdninové lásky nemají dlouhé trvání, Patriku. A hlavně si je nebereme! Předpokládám, že jsi té holce vyprávěl, že patříš k finanční šlechtě; co to povídám, určitě jsi jí to řekl.“

Maggie to venku na chodbě všechno slyšela, i když jen tlučeně. Rozklepala se po celém těle a do očí jí vhrkly slzy. Nemohla se na Silvii ani podívat, přesto cítila, že se za ni Silvie stydí.

„Přestaň, otče. Víím, že jsem ti připravil šok, ale to není důvod být sprostý. Možná bude lepší, když teď půjdu, než si řekneme něco, co se nedá vzít zpátky.“ Patrik se otočil ke dveřím.

Jethro se zhluboka nadechl, ale zlost ho nepřešla. „Měl jsem s tebou velké plány, Patriku. Velké plány! Nemohu uvěřit, že jsi udělal něco tak... ukvapeného. To se k tobě vůbec nehodí.“

„Měl bys o tom přemýšlet.“

„To dělám, Patriku. A přitom je mi jasné, že jsi úplně slepý, co se týče té holky. Ta zmije jde jen po majetku a našla si tě jako oběť.“

„Maggie taková není,“ protestoval rozhořčeně Patrik.

„Jak můžeš vědět, jaká je? Neznáš ji ještě ani měsíc!“

„Znám ji, otče. Musíš mi věřit.“

Jethro přistoupil k oknu a chvíli jen mlčky pozoroval kočár s koňmi dole na ulici. „Doufal jsem, že si vezmeš Caroline Spencerovou,“ řekl nakonec tiše. „Projevila o tebe zájem a hodila by se k tobě.“

Caroline byla nejmladší dcera důlního magnáta Gerarda Spencera. Nedávno byla uvedena do melbournské vyšší společnosti a vzbudila velikou pozornost. Byla velice atraktivní nejen s ohledem na svého velmi bohatého otce, ale Patrika nijak nepřitahovala.

„Miluju Maggie, otče. Kromě toho by svatba neměla být obchodní dohoda,“ namítl Patrik.

„Nevím, co by mluvilo proti,“ odporoval Jethro. „Tvoje matka se ke mně hodila, protože naši otcové obchodně spolupracovali. Náš sňatek byl tudíž přínosem.“

Patrik by mohl poukázat na to, že v manželství jeho rodičů neexistovala skutečná náklonnost, že se jeho rodiče navzájem tolerovali jen kvůli společenské prestiži.

„Máš v úmyslu přivést Maggie k nám domů?“ Jethro byl stále k synovi otočený zády.

„Samozřejmě, chtěl bych, aby ji poznala i matka.“

„Kde bydlíte?“

„Ještě jsem nevybral hotel, ale chceme si v příštích dnech najít dům.“

„Mohli byste nějaký čas bydlet u nás, než si najdete vhodný domov.“

Patrik překvapeně zvedl hlavu. „A budeš se k Maggie chovat laskavě, otče?“

„Ano, přirozeně.“ Jethro se otočil.

„Určitě si ji oblíbíš tak jako já, až ji poznáš.“ Patrikův hlas zněl šťastně. „Dej jí prostě šanci.“

Jethro se zdržel dalšího komentáře. „Uvidíme se doma u večere,“ řekl pouze.

Když Patrik vycházel z otcovy kanceláře, měl na tváři úsměv. Maggie to překvapilo. Jak to, že není po tom všem, co slyšela, otrávený?

„Budeme bydlet u rodičů, dokud si nenajdeme vlastní dům,“ oznámil jí, vzal ji za ruku a odvedl ke schodišti.

Maggie nevěřila svým uším. Nikdy by nečekala, že Patrik otcův návrh přijme. „Skutečně?“ dostala ze sebe.

„Doufám, že se ti to líbí. Tak tě mohou moji rodiče poznat a u nás je místa dost. Budeme bydlet v odděleném křídle.“

Maggie přikývla. Z opatrnosti mlčela, protože se obávala, že to, co jí právě napadlo, nemůže říct nahlas.

3. kapitola

Shanahanův gregoriánský dům, postavený z červených cihel, byl velký jako hotel. Měl tu nejlepší polohu na půl-hektarovém pozemku v Tooraku, na konci slepé ulice trochu dál od ulice. Vysoká zeď z krémových pálených cihel a zdobená vrata vroubily stranu do ulice a chránily tak uživatele bazénu před zvědavými pohledy. Většina domů v této bohaté čtvrti měla krásné zahrady, rozlehlé trávníky, bazény, teni-

sové kurty, přístřešky pro kočáry, a některé z nich i strážní domky, ale přesto je Shanahanovi všechny zastínili.

Po obědě a nějakých nákupech k němu Maggie a Patrik dorazili v šest hodin večer. Maggie měla po krásném odpoledni s Patrikem trochu lepší náladu, ale pohled na jejich dům ji opět zaskočil.

Jethro, který přišel chvíli před nimi, už své ženě stačil povědět o synově ne zrovna vhodném sňatku. Právě vehementně komentoval své ohromení, když Patrik s Maggie vešli do velké vstupní haly. Jethro zmlknul a Patrik představil Maggie své matce.

Rosemary Shanahanová měla sotva čas tu novinu strávit. Samozřejmě byla hluboce šokována, že se Patrik tak narychlo oženil, ale daleko víc ji hořce zklamalo, že ji připravil o možnost organizovat všechny oslavy, které by byly namíště při svatbě jednoho z nejbohatších a nejváženějších mládenců v Melbourne. Milovala extravagantní události a jako matka ženicha by měla vynikající příležitost se předvést.

Maggie se vyznala v lidech, ale skutečné pocity Rosemary ohledně svatby nemohla vytušit. Obličej té ženy byl díky dlouholetému tréninku tak bez výrazu jako nějaká maska. I nezkušená Maggie hned viděla, že tato žena je uhlazená, upravená a elegantní, a tudíž vhodná hrát roli paní domu. Ale první dojem Maggie z její novopečené tchyně byl, že je studená jako vrchol ledovce.

„Budu jí říkat Margaret,“ oznámila Patrikova matka hned po představení. „Měla jsem kdysi zlou kočku jménem Maggie. Roztrhala mi závěsy a pokaždé mě poškrábala, když jsem ji chtěla pohladit. Nechci si ji pořád připomínat.“

Maggie to zarazilo. „Ale já nejsem žádná kočka a byla bych ráda, kdybyste mi říkali Maggie. Kromě toho mi Margaret ani trochu nepřipadá jako přátelské či vlídné jméno, smím-li to tak říct.“

Rosemary na ni zůstala překvapeně hledět. Maggie se skutečně odvážila protivit se jí! „A to je špatně?“ zaprotestovala.

„Kromě toho Margaret má větší styl než Maggie.“ Zarazila se a ohrnula rty. „No, možná se k vám Margaret skutečně nehodí.“

Maggie pochopila, že to znělo jako urážka, ale řekla si, že to snad nebylo tak míněno. „Vám nikdo neříká Rosie?“ zeptala se nevinně, když procházeli do obývacího pokoje.

„To zcela určitě ne!“ odpověděla Rosemary dotčeně. „To bych nikdy nedovolila!“

A tím bylo téma jednoznačně uzavřeno. Už po chvíli se Rosemary omluvila a odešla nahoru, aby se připravila na večeři.

Večeře u pompézního jídelního stolu prostřeného pro dvanáct lidí začala jako skutečně velká událost. Patrik odpoledne trval na tom, že koupí Maggie nové oblečení, ale ta naléhala, aby za ni příliš neutrácel. Necítila se dobře, když v jedněch z nových šatů vstupovala do jídelny. Byly to bezpochyby nejkrásnější šaty, jaké kdy měla, ovšem ve srovnání s modrou kreací své tchyně ze splývavého hedvábí a šifonu připadaly Maggie její hezké žluté šaty jako pytel.

U stolu se Patrik snažil udržovat konverzaci. Vyprávěl rodičům o tučnácích na Phillip Islandu, o tuleních na Nobbies Outcropu a o missus Freebairnové a hotelu Shangri-La.

Ale Rosemary byla myšlenkami někde jinde. Vzpomínala na své pokusy odvrátit Patrika od toho, aby trávil dovolenou s prostými lidmi na Phillip Islandu. A podívejme se, co se stalo: S jednou takovou se oženil! Byla zděšena.

Maggie poslouchala Patrika také jen na půl ucha, ale z zcela jiného důvodu. Při pohledu na jídelnu, která byla větší než celý jejich domek, se jí zmocňoval respekt. Ještě nikdy neviděla tak vzácné přibory a skvostný porcelán. Skoro měla strach se ho dotknout, aby se nerozbil.

Uprostřed stolu stál nádherný pětiramenný svícen. Světlo svíček se odráželo v křišťálových skleničkách a dodávalo červenému vínu nepopsatelně krásnou rubínovou barvu. Maggie

nevěděla nic o umění, ale obdivovala obrazy na stěnách. Když Rosemary hubovala služku kvůli špatně složenému ubrousku, zeptala se Patrika na jeden z nich.

„To krásné umělecké dílo nad příborníkem maloval někdo z tvých rodičů?“ Obraz se mladé ženě vyloženě líbil a také chtěla udělat kompliment.

Patrikovy oči se pobaveně rozzářily. „Ne, Maggie, to je obraz od Pierra Augusta Renoira. Otec je přesvědčen, že bude jednou stát celé jmění.“

„Ta koupě mě stála celé jmění!“ zvolal Jethro, když to zaslechl.

„Co tě stálo celé jmění?“ chtěla vědět Rosemary, když služka celá rudá odběhla.

„Ten Renoir. Margaret si myslela, že jsem ho maloval já nebo ty.“ Jethro zakoulel očima.

Rosemary se podívala na Maggie, jako by jí vyrostla druhá hlava, a dala jí tak jasně najevo, že udělala chybu.

„Auguste Renoir je slavný francouzský impresionista, moje milá. Tohle dílo je známé jako *Snídaně veslařů*. Je to romantizující portrét Renoirových přátel, kteří společně strávili jedno odpoledne na balkoně nad Seinou. Je to velmi ceněné dílo.“

„Když to říkáte,“ odušila Maggie, ani o fous chytřejší. Pro ni to byl prostě obraz, který se jí líbil.

„Ta malba má znázorňovat přeměnu francouzské společnosti v důsledku průmyslové revoluce,“ řekl Patrik. „Například se otevřely restaurace pro lidi všech tříd. Že je to tak, matko?“ dodal důrazně.

„Pravděpodobně.“ Rosemary byla ráda, že služka právě v tu chvíli začala servírovat ústřice.

Maggie ještě nikdy předtím ústřice nejedla. V domácnosti jejích rodičů to byl nezaplatitelný luxus. Ale to tady říkat nebude. Pozorovala tedy, jak Patrik vytahuje maso malou vidličkou z ulity, a udělala to jako on. Když ucítila chuť syrového masa ústřice v ústech, měla chuť ho vyplivnout, ale radši ho spolkla, aby vypadala, že je světaznalá.

„Jak vám chutnají ty ústřice?“ zeptala se Rosemary. „Jsou čerstvé, dovezené ze zálivu.“

„Jsou skutečně dobré,“ odpověděla Maggie zdvořile, ale Rosemary si všimla, že moc nadšená není.

„Dáváte přednost krevetám, nebo humrovi?“ zeptala se, aniž se starala o opovržlivý pohled svého syna.

„To nevím. Ještě jsem nic z toho nejedla. Můj otec chodí občas do zálivu sbírat mušle. Když jich přinese dost, matka je nakládá,“ odpověděla Maggie.

„Mušle!“ Rosemary protáhla zhnuseně pusou.

„Už jste je někdy jedla? Ráda vám jednu sklenici přinesu z domova,“ nabídla Maggie.

„To není nutné, moje milá,“ otrásla se Rosemary.

Patrik radši změnil téma a vyprávěl rodičům o rybářském dobrodružství na Phillip Islandu, kde Maggie nachytala hodně australských sledů, které pak missus Freebairnová upekla.

„To bylo vzrušující, vid’,“ obrátil se na Maggie.

„To tedy ano. Rozdělili jsme se o úlovek s ostatními hosty Shangri-La.“

Rosemary a Jethro doposud Patrikovu dovolenou a následnou svatbu včetně oslavy nekomentovali, a i tentokrát raději mlčeli. Místo toho se začali bavit o svých přátelích a o lidech z obchodní branže. Maggie se cítila vyřazená a měla pocit, že to bylo z jejich strany úmyslné. Dávali jí tak najevo, že do jejich světa nepatří – že je outsider. Poslouchala hovor jen na půl ucha a uvažovala, jak by mohla přístup rodičů svého muže změnit a jestli je to vůbec možné.

Doufala, že ji Patrikovi sourozenci přijmou srdečněji. Ale očekávání, že rodiče setkání s nimi navrhnou – třeba jen společný oběd nebo odpolední čaj – bylo zklamáno. Rosemary sice zmínila svou dceru, ale jen aby oznámila, že se Rebecca provdala za burzovního makléře a čeká druhé dítě. A o svém nejmladším synovi Anthonym jen zmínila, že studuje práva na univerzitě a daří se mu dobře. Maggie začala Patrika litovat, protože jeho rodiče sice neměli žádné materiální starosti,

ale neprojevovali ani sebemenší náklonnost ke svým dětem a vnoučatům. Maggie nepochybovala, že je milují, ale zdálo se, že je pro ně důležitější, čeho dosáhli, než jakými lidmi se jejich potomci stali. Jejich štěstí se zkrátka nepočítalo. Maggie to nanejdvůž zneklidnilo.

„Už ses seznámil s Maggiinými rodiči, Patriku?“

Když se podával dezert, Rosemary už nedokázala ovládnout svou zvědavost ohledně snachy. Otázku však položila Patrikovi.

„Ano, dnes ráno.“ Patrik se podíval na Maggie s uklidňujícím úsměvem.

„A jak reagovali na vaši překotnou svatbu?“

Maggie si trochu dotčeně všimla, jak se Rosemary otrásla při slově svatba.

„Jistě byli nadšení,“ nadhodil Jethro sarkasticky, aniž vzhlédl od dezertu.

„Vlastně byli šokovaní asi tak jako ty, máti,“ řekl Patrik. „Chtějí pro svou dceru to nejlepší.“

„A to také mají,“ konstatovala Rosemary rozhořčeně. „Ty jsi tučný úlovek, nejlepší v Melbourne, ale odkud by to mohli vědět? Hodně srdcí bude zklamaných, jakmile se roznese, že ses oženil.“

„To je pravda... Měla jsem velké štěstí, že jsem Patrika poznala a že se do mě zamiloval,“ prohlásila Maggie, aby se také vmísila do hovoru a nebyla jen jeho tématem. „Ale reakce mých rodičů je přece pochopitelná, odjela jsem jako svobodné děvče na letní pobyt a za necelý měsíc jsem se vrátila vdaná.“

„Těší mě, že si uvědomujete, že to bylo unáhlené,“ řekla Rosemary. „Máte sourozence? Koneckonců pocházíte z irské rodiny.“

„Shanahan je také irské jméno,“ připomněla Maggie. Nechtěla být nezdvořilá, ale chtěla mít jasno.

„To je sice pravda, má milá, ale já jsem Angličanka. My se nerozmnožujeme jako králíci.“

„Ale já nemám žádné sourozence,“ prohlásila Maggie a byla ráda, že to může říct.

„Ale! A proč?“

„Moje matka řekla, že jsem dar od Boha, protože po jedné nehodě z dětství nepočítala s tím, že vůbec bude moct mít děti.“ Maggie zrudla. Nechtěla zacházet do detailů, to téma pro ni bylo příliš osobní.

„Chápu. A kde vaši rodiče bydlí?“ zeptala se Rosemary, rozhodnutá ukázat Maggie její pravé místo.

„V Broadmeadows.“ Maggie se podívala na Jethra, který si ji chladně prohlížel.

„Aha,“ řekla Rosemary pouze, jako by ji to překvapilo. „Má váš otec práci?“

Maggie bylo jasné, že se otázce na práci svého otce nevyhne, ale rozzlobilo ji, že se Rosemary domnívá, že je bez práce. „Ano, samozřejmě. Pracuje u firmy Samuel a Hastings,“ odpověděla tak klidně, jak jen dokázala.

„To je nějaká továrna?“ zaznělo přezíravě.

„Je to slévárna,“ vysvětlovala Maggie. „Vyrábějí se tam věci z kovu, krbové soupravy, obložení oken a podobně. Možná je něco od nich i ve vašem domě.“

Rosemary přimhouřila oči, byla šokovaná. „To pochybuji, moje milá. Neočekávám, že ten rozdíl poznáte, ale tady je téměř vše z dovozu.“

„Váš dům i celé jeho zařízení je krásné, ale uvažte, kolik peněz byste ušetřili, kdybyste nakupovali u místních výrobců,“ řekla Maggie přesvědčeně.

Patrik se málem nahlas rozesmál. „Maggie má pravdu, máti,“ prohlásil nakonec, aniž uhnul pohledem.

Jethro nevěřičně potřásl hlavou.

„Váš otec je ve vedení té slévárny?“ zeptala se Rosemary, když se znovu vzpamatovala, s nadějí, že by ji Maggie mohla překvapit.

„Ne, můj otec vlévá roztavené železo do forem. To vyžaduje velikou zručnost,“ řekla Maggie pyšně.

„To jistě.“ Rosemary se nepodařilo skrýt svou nelibost. „Omluvte mě, prosím, bolí mě hlava, půjdu si lehnout.“ Vstala. „Dobrou noc, Maggie, Patriku,“ dodala chladně, pohlédla na svého muže a opustila jídelnu. Při chůzi její hedvábná sukně zametala parketovou podlahu.

Maggie si oddechla. Byla ráda, že inkvizice skončila. Zmocnil se jí pocit ponížení, když si uvědomila, že rodiče jejího muže mu ani nepoblahopřáli k svatbě.

„V pracovně mám nějaké dokumenty, na které by ses měl podívat, Patriku.“ Jethro také vstal.

„Nemůže to počkat do zítra?“ zeptal se Patrik. Tiskl Maggiinu ruku a těšil se, že budou sami.

„Je to jen na pár minut,“ odvětil Jethro.

„Klidně jdi, Patriku,“ pokývla Maggie hlavou. „Já to zvládnou.“

Zatímco se Patrik s otcem zvedli a odcházeli do pracovny, Maggie přistoupila k oknu a dívala se ven do terasovitě uspořádané zahrady.

Ve světle lamp vypadala překrásně, vrcholky stromů i bazén jako by se utápěly v měsíčním světle. Jaká škoda, pomyslela si, že takový krásný dům nemá laskavější majitele.

„Představujete si, že to všechno bude jednou patřit vám?“

Maggie se otočila a spatřila Jethra, který stál přímo za ní. „To zcela určitě ne,“ zajíkla se překvapená jeho přítomností. „Váš dům je nádherný, ale mně by stačil malý domek.“

Jethro přimhouřil oči. „Čekáte, že vám to uvěřím?“

„Říkám pravdu,“ bránila se Maggie. „Můžete tomu věřit, nebo ne. Nechtěla bych uklízet tak velký dům.“

„Dokážete si snad představit, že by moje žena vzala do ruky mop nebo prachovku?“ opáčil blahosklonně Jethro. Bylo to spíš konstatování než otázka. Pokus ukázat jí, jak je směšná.

Maggie si pomyslela, jestli vážně očekává odpověď. Svě matce pomáhala s úklidem už jako malá.

Jethra napadlo, že za celých pětadvacet let svého manželství neviděl, že by Rosemary v domácnosti hnula prstem.

„Musím přiznat, že jsem trochu zmatený. Patrik mohl mít každou ženu. Jakoukoli, z té nejvyšší společnosti. Proč si vybral právě vás?“

Maggie se zarazila. „To je snadné pochopit. Zamíloval se do mě.“

„Spíš si myslím, že po vás jen toužil,“ namítl Jethro. „Jistě jste použila všechny ženské vnady, abyste ho svedla.“

Maggie zděšeně o krok ustoupila. „Mohu vás ujistit, že jsem nic takové nedělala,“ bránila se. „Chodili jsme spolu na procházky, pořádali pikniky, večereli při svíčkách, a přitom jsme se do sebe zamílovali. O žádné svádění nešlo.“

Jethro se na ni skepticky zadíval. „Tomu se dá věřit jen těžko,“ prohlásil nezdvořile.

„Věřte si, čemu chcete,“ odpověděla Maggie, která už měla jeho urážek dost.

„Jistě vám řekl, že pochází z bohaté rodiny, a vy jste viděla šanci, jak zlepšit své životní postavení.“

„V mém životě bylo všechno v pořádku, nebylo třeba ho vylepšovat,“ odporovala Maggie nahněvaně.

Jethro se jen ušklíbl. „Mám snad uvěřit, že mladé dívky sní o tom, založit si rodinu v Broadmeadows?“

Maggie si najednou uvědomila, že Jethra nesnáší. „Patrik je báječný muž. Proto ho miluji. Miluji ho natolik, že jsem ochotná nevidět, jak hledíte na mou rodinu svrchu. Jsem si jistá, že najdeme svou cestu a budeme spolu šťastni, navzdory všem vašim námitkám.“

„To dost pochybuji.“ Jethro byl rozhořčený, že má Maggie odvalu mu odporovat, to si dovolil jen málokdo. „Patrik pracuje v mé firmě a jednoho dne zdědí veliké jmění. Žena po jeho boku by ho měla být hodna. Je víc než jasné, že se váš svět liší natolik, že se do toho jeho nehodíte. Patrik udělal velkou chybu, když si vás vzal. Měla byste pro něj udělat to nejlepší a váš sňatek nechat anulovat.“

Maggie zůstala stát celá bez sebe. Její otec měl se svým odhadem pravdu: ti „fajnoví pracháči“ si nepřejí, aby se stala

součástí jejich života, a to bylo ponižující. Bojovala se slzami, nechtěla, aby viděl, jak moc jí ublížil. Takové zadostiučinění mu nedopřeje. „Patrik mě miluje a já ho miluji tolik, že mu nemohu zlomit srdce,“ odpověděla tak klidně, jak jen dokázala.

„Možná si teď myslí, že vás miluje, ale jednoho dne, a nebude to trvat dlouho, zjistí, že udělal velikou chybu. Jestli ho tolik milujete, jak tvrdíte, dáte mu volnost.“

Jethro se otočil a opustil jídelnu právě ve chvíli, kdy do ní vstoupila služka, aby sklídila ze stolu. Z výrazu její tváře bylo patrné, že přinejmenším část jejich rozhovoru slyšela.

„Mohu vám něco přinést, missus?“

Maggie zavrtěla hlavou. Nemohla mluvit, rozplakala by se. Nohy se jí třáslly, když zamířila do křídla pro hosty. Mohla jen doufat, že si nesplete cestu.

Hostinský pokoj byl prostorný a elegantně zařízený. Uprostřed se nacházela postel s nebesy a sametovými závěsy se zlatými střapci. Na leštěné podlaze ležely perské koberce a v rohu stála židle potažená tapiserií. Ve výklenku byla dokonce koupací vana, ale Maggie neměla náladu, aby si ten luxus užívala. Cítila se hluboce nešťastná. Milovala Patrika z celého srdce, ale Jethro do ní zasel pochybnosti. Bude s ní Patrik opravdu šťastný?

Maggie se převlékla a lehla si do postele. Když za ní manžel přišel, milovali se. Maggie mu pak zůstala ležet v náruči. Patrikovi se zdálo, že je moc tichá, ale uklidňoval se tím, že je nejspíš unavená.

„Zítرا se můžeš vyspat, miláčku. Já musím brzy do kanceláře, ale jen nakrátko. Až se vrátím domů, zajedeme si kočárem do Royal Botanic Gardens. Pak se někde naobědváme a začneme si hledat svoje přístřeší.“

„To zní překrásně.“ Maggie toužila co nejdřív opustit tento dům a žít vlastní život. „Kde s tím začneme?“

„Proč ne hned tady v Tooraku? Nebo snad v některém sousedním předměstí, třeba v Hawthornu nebo v Kooyongu?“

Maggie zarazilo, že chce Patrik bydlet blízko svých rodičů. „Sotva jsme se vzali, Patriku, copak si můžeme dovolit bydlet v Tooraku?“

„Vydělávám dost, nedělej si s tím prosím žádné starosti.“

Maggie svráстила čelo. „Najdeme tu někde poblíž nějaký malý útulný domek?“ To byl totiž její sen a doufala, že se odstěhují trochu dál.

Patrik se zasmál. „V malém domku bychom nemohli přijímat návštěvy, miláčku.“

Vypadalo to, že se její sen rozplývá.

„Já bych se ve velkém domě necítila dobře,“ prohlásila. Chtěla zůstat sama sebou a nedělat, že patří k těm „fajnovým pracháčům“.

„Nemusí být tak velký jako tenhle, ale budeme potřebovat místo pro všechny naše děti.“

„Pro všechny naše děti? Dohodli jsme se na třech.“ Maggie ho pobaveně dloubla do žeber. „Domek tak akorát, se čtyřmi ložnicemi, dřevěným plotem a růžovou zahradou, pěknou kuchyní s výhledem na trávník, kde si budou hrát děti.“

Patrik potřásl hlavou údivem, jak malé má Maggie nároky. „Až uvidíš pár krásných domů, změníš názor,“ řekl se smíchem.

Maggie dost pochybovala, že se tak stane.

Když pak Patrik usnul, byla Maggie ještě dlouho vzhůru. Mrzelo ji, že mu neřekla o návrhu jeho otce, ale nemohla se k tomu přimět. Nechtěla vyvolávat ještě spory mezi ním a jeho rodiči. Věděla, že Patrik dosud optimisticky věří, že rodiče přijmou jejich manželství. Ale bylo jasné, že se jí chce jeho otec zbavit. Otázkou zůstává, jestli vůbec mohou s Patrikem žít blízko jeho rodičů, když to Jethro cítí takhle, a zda se mu někdy podaří vrazit mezi ně klín.

Ráno v šest hodin byla Maggie stále ještě vzhůru. Toužila po hrnku čaje a doufala, že Patrikovi rodiče v tuto dobu ještě spí. Tiše vyklouzla z postele a v županu opustila pokoj a plí-

žila se po špičkách po chodbě ke schodům. V polovině mahagonového schodiště náhle zaslechla nějaký hovor. Zastavila se a poznala hlasy Rosemary a Jethra, kteří seděli u snídaně v kuchyni. Měli čaj, tousty a vejce. Maggie přemýšlela, jestli tam má jít nebo se raději vrátit do ložnice. Vtom poznala, že se mluví o ní.

„Tu holku já nikdy nepřijmu. Nikdy!“ prskal našťavaně Jethro. „Jestli jí nedá padáka Patrik, postarám se o to sám. To ti slibuju.“

Maggie se vyděsila, ale ještě to nebylo všechno.

„Nevím, na co myslel, když se oženil s holkou z Broadmeadows. Čekal jsem, že bude rozumnější,“ bručel rozzlobeně.

„Muži snadno ztratí rozum, když se jim mladé ženy samy nabízejí,“ pronesla nevrle Rosemary. „A jsem si jistá, že přesně to ta holka dělala. Je možná hezká, ale i toulavá kočka má lepší způsoby. To pozná Patrik taky, až se na ni pořádně podívá.“

„To by měl udělat hned, než budeme pro smích celému Melbourne,“ dodal Jethro.

Maggie slyšela dost. Přes slzy vůbec neviděla, když vklouzla zpátky do postele vedle Patrika a zavřela oči, aby ty slzy zastavila. Ještě nikdy v životě se necítila tak bídně.

Bylo něco po deváté, když se znovu odvážila sejít dolů. Patrik ji před osmou políbil na tvář a odešel do kanceláře. Doufala, že i jeho otec opustil dům a Rosemary možná také odešla.

V kuchyni stála služka a umývala nádobí. „Dobré ráno, missus,“ pozdravila, když Maggie vstoupila. „Mám vám připravit snídani?“

„Ne, jen dál pracujte. Čaj a toust si umím udělat sama,“ odpověděla Maggie. „A říkejte mi prosím Maggie.“

„Missus by mě okamžitě vyhodila, kdybyste si musela sama připravit snídani, Maggie,“ namítla služka téměř panicky a hned začala krájet chleba.

Maggie bylo nepříjemné nechat se obsluhovat. Přilákána slunečními paprsky přistoupila k otevřenému francouzskému oknu a rozhlížela se kolem. Z terasy byl krásný výhled na plavecký bazén a travnatou louku, kde Shanahanova rodina hrávala s přáteli kriket. V teplých slunečních paprscích byly barvy květin, keřů, bazénu i zeleného trávníku tak krásné, až to bralo dech.

„Přinesu vám čaj a toust na zahradu, Maggie,“ zavolala na ni služka.

Maggie vyšla ven a posadila se ve stínu slunečnicků na zahradní židli. Navzdory časně ranní hodině už slunce páliło. Maggie se rozhlížela kolem sebe a přemýšlela, co by asi na dům Shanahanových řekli její rodiče. Matka by byla jistě zvědavá, jak si žije ta vyšší vrstva, ale otec by se zdráhal překročit práh, protože k „fajnovým pracháčům“ nepatřil. Mezitím už pochopila, co tím myslel. Shanahanovi už jí dali dostatečně najevo, že sem nepatří. Nad její budoucností s Patrikem visel temný mrak.

O chvílku později jí služka přinesla čaj a toust. Ale Maggie si vůbec nepřipadala jako princezna, spíše naopak.

„Vůbec si nezvykejte na tenhle způsob života,“ uslyšela za sebou hlas Patrikova otce.

Maggie leknutím málem rozlila čaj. Otočila se a uviděla Jethra stát ve francouzských dveřích. Díval se na ni.

„Dobré ráno, pane Shanahane,“ pozdravila ho tiše. „Právě jsem obdivovala vaši zahradu. Je opravdu kouzelná.“

Jethro se posadil na židli naproti ní a nesouhlasně ji pozoroval. „Patrik se má dnes setkat s Michaellem Sinclairem, velmi důležitým zákazníkem.“

„Aha.“ Maggie netušila, jakým směrem se bude hovor ubírat. Jedno však bylo jisté, Patrikův otec si s ní nepřišel jen tak povídat.

„Patrik bude v budoucnu hostit ve svém domě naše nejlepší zákazníky. Neumím si představit, že byste zvládla roli hostitelky pro takové lidi, jako je Michael a jeho žena Gloria při-

měřeným způsobem, a ještě k tomu v nějaké chalupě. Patrik má šanci hrát nanejvýš důležitou roli v obchodním světě tady v Melbourne. A vy mu budete jen viset na krku jako mlýnský kámen. To je vám snad jasné, ne?“

Maggie se cítila hluboce uražena a nevěděla, co by na to měla říct. Těšila se, že bude Patrikovi tou nejlepší manželkou, ale slova jeho otce v ní vzbudila pochybnosti.

„Promluvme si otevřeně.“ Jethrův hlas zněl tvrdě. „Vy chcete peníze. Tak tedy: Kolik by to stálo, abyste Patrika opustila a nechala vaše manželství anulovat?“

Maggie zalapala po dechu. „Nemohu uvěřit, že mi něco takového nabízíte,“ koktala zahanbeně.

„No tak se nedělejte. Mluvím o slušné částce peněz. Pět tisíc liber.“ Vyndal svazek bankovek z náprsní tašky svého lehkého saka. „Vezměte si to a zmizte, dokud je Patrik pryč.“ Podal jí peníze. „Jestli si to nevezmete a neodejdete, vytlačím Patrika ze svého obchodu a vydědím ho. To pak dlouho neuvidíte ani penci.“

„Patrik je dost inteligentní na to, aby si založil svou vlastní firmu. Řekl mému otci, že to má stejně v úmyslu,“ odpověděla Maggie s větší odvahou, než jakou cítila.

„Bez mé pomoci toho nebude schopen. Nepodceňujte můj vliv v tomhle městě. Když budu chtít, postarám se, že si Patrik nebude moct dovolit ani malou chaloupku. Nakonec budete vy dva živořit jako vaši rodiče a budete si muset pronajmout nějaký domek v Broadmeadows. To byste chtěla?“

Maggie ztratila řeč. Šokovalo ji, že by Jethro ublížil Patrikovi, jen aby se jí zbavil.

„Vezměte si je.“ Jethro jí strkal peníze pod nos. „Je to dost na to, abyste začala nový život někde daleko odsud. O Patrika se nestarejte. V tomhle městě je dost hezkých, dobře vychovaných mladých žen. Brzy mu nějaká přijde do cesty.“

Maggie vstala. Nohy se jí třásly. „Já ty vaše peníze nechci,“ řekla celá bledá zlostí.

„Přeji si, abyste zmizela z jeho života a udělám pro to všechno, co bude v mých silách. Tak si ty peníze vezměte,“ vyjel na ni Jethro.

Rozhněvaně mu peníze vyrazila z ruky. Bankovky se rozlétly po terase, několik jich dopadlo až do bazénu, kde zůstaly plavat na hladině. „Možná si myslíte, že jste výjimečný a důležitý, nadřazený všem ostatním,“ vyrazila ze sebe hluboce dotčená. „Ale vy jste jen živoucím důkazem toho, že za peníze se dobré chování koupit nedá. Můj otec má mnohem lepší styl než vy. Chová se ke všem lidem slušně a s respektem bez ohledu na to, odkud pocházejí. Mohl byste se od něj hodně naučit.“ S těmito slovy se otočila a zamířila k domu.

Se slzami v očích vyšla po schodech nahoru. O několik minut později se vrátila se svým kufříkem dolů. Když se u dveří ještě otočila, viděla, jak služka loví z bazénu mokré bankovky. Bylo jí toho děvčete líto. Rychle otevřela dveře a nechala je za sebou hlasitě zaklapnout.

Se zdviženou hlavou a pohledem upřeným před sebe kráčela ulicí dolů. Ještě se celá třásla, když s těžkým srdcem došla k hlavní silnici, aby počkala na tramvaj do města. Neměla ani ponětí, kam by měla jít a co by měla dělat. Věděla jen, že nemůže být Patrikovou ženou, i když ho velmi miluje. Ale domů jít také nechtěla, byla příliš hrdá na to, aby rodičům priznala, že měli pravdu a že skutečně není pro „fajnové pracháče“ dost dobrá.

Jethro Shanahan cítil směs vzteku i radosti, když slyšel zaklapnout domovní dveře. Rozzuřilo ho, že se mu Maggie odváží odporovat, ale byl nekonečně šťastný, že odešla. Nejenže dosáhl svého cíle a splnil slib, který dal své ženě, ale ušetřil dokonce i pět tisíc liber.

To, že bude Patrik smutný, nehrálo žádnou roli – to nepotrvá dlouho. Dostane se z toho.

O to se Jethro postará.

4. kapitola

Maggie byla cestou do města jako omráčená. Utekla před vedrem do kavárny, kde se posadila do nejzazšího koutu. Křičící děti se zarudlými tvářemi a jejich zmatené matky, které chtěly domů, aby se co nejrychleji zbavily korzetů a svrchního oblečení, vůbec nevnímala. Připadala si ztracená, celým svým tělem toužila po Patrikovi. Ale nemohla ho postavit před volbu buď ona, nebo jeho rodiče. Ani by mu nedokázala vylicít, jak o ní Rosemary a Jethro smýšlejí. Ale je opravdu lepší nechat ho v domnění, že ho svévolně opustila? To, že nevěděla, co má dál dělat, ji málem připravilo o rozum.

Přemýšlela, co mu asi o ní poví jeho otec. Jistě nic pěkného. Pravděpodobně bude tvrdit, že ona za nic nestojí, že ho opustila a že si nezaslouží muže, jako je on. To pomyšlení ji zabolelo. Stále ještě nemohla pochopit, že by byl schopen svého syna zruinovat, když zůstane s ní. Bylo pro ni těžké uvěřit, že se nějaký otec může chovat tak bezcitně.

Ještě dlouho poté, co matky posadily své děti do kočárků a odjely s nimi domů, seděla Maggie u stolku a uvažovala, co by měla udělat. Logické by bylo vrátit se domů, ale nemohla se k tomu přimět. Otec bude požadovat vysvětlení a bude se zlobit na Patrika, že dopustil, aby s ní jeho rodiče jednali takovým způsobem. A Charlie Cassidy byl proslulý svým irským temperamentem. Představa, že by Jethra Shanahana zbil, byla lákavá, ale to by pak skončil ve vězení. Ne, v tuto chvíli bylo jednodušší, aby si její rodiče mysleli, že je šťastně vdaná, i za tu cenu, že se nemůže vrátit domů.

Když k jejímu stolu přistoupila servírka, aby přijala další objednávku, požádala Maggie o konvici čaje a znovu se pohroužila do svých úvah.

„Promiňte,“ zaslechla najednou hlas mladé ženy. „Mohu se posadit k vám? Bohužel už nikde jinde není místo.“

Maggie nepřítomně přikývla, aniž se na ni podívala. Teprve když ta žena začala vzlykat, zvedla Maggie hlavu. Ve chvíli, kdy servírka přinesla konvici s čajem, se mladá žena rozplakala.

„Ještě jeden šálek, prosím,“ požádala Maggie zjevně užaslou servírku.

I když v sobě necítila dost síly, aby se mohla věnovat starostem jiných lidí, nemohla dělat, jako by tu ženu neviděla. Nabídla jí kapesník, který ta žena s povděkem přijala. Když servírka přinesla druhý šálek, nalila Maggie čaj pro obě.

„Po šálku čaje se vám uleví,“ řekla tiše. „Přinejmenším doufám, že to pomůže i mně.“

Mladá žena si osušila slzy a zavzlykala. Byla o něco mladší než Maggie, možná osmnáct nebo devatenáct let, a neměla snubní ani zásnubní prsten.

„Děkuji, to je od vás milé,“ řekla nakonec. „A promiňte, neměla bych tu brečet jako malá holka. Ale můj přítel se stěhuje do hornického města poblíž Perthu, aby tam pracoval,“ znovu se jí do očí nahrnuly slzy. „Bude mi tolik chybět.“ Znovu vzlykla. „Ale západní Austrálie není konec světa, že. Můžeme si aspoň psát...“

„Ne, to není konec světa. A taky to snad není navždy.“ Maggie si povzdechla. „Hned bych vaše starosti vyměnila za ty svoje,“ zamumlala sklesle.

Mladá žena se na ni podívala svýma velkýma očima. „Skutečně? Smím se zeptat...“

Maggie si zhluboka povzdechla. Neměla ve zvyku sdílet intimní detaily svého života s cizími lidmi, ale možná se její trápení zmírní, když se svěří. „Právě jsem se vdala, ale bohatá rodina mého muže mě odmítla. Tchán mi dal jednoznačně najevo, že musím za každou cenu zmizet.“

„A to jste udělala?“ zeptala se mladá žena.

„Chtěla jsem se tomu postavit čelem, ale když pohrozil, že svého syna vydědí, odešla jsem, aniž jsem svému muži cokoli vysvětlila. A teď nevím, kam mám jít.“

„Nemůžete se vrátit ke svým rodičům?“

„To ano, ale můj otec mě varoval, že mužovi bohatí rodiče naši svatbu nebudou respektovat. Nechce se mi přiznat, že měl pravdu. Ještě včera ráno jsem ho ujišťovala, že je naše láska natolik silná, že všechny problémy překoná. Bože, jak jsem byla naivní! Je to tak ponižující. Ale taky se bojím, že by se otec mohl mému muži nebo jeho otci mstít. Není zrovna trpělivý.“

Mladá žena si usrkla čaje. „Jestli vás váš muž miluje, mělo by mu být lhostejné, co si myslí jeho rodina.“

„Miluje mě, tím jsem si jistá. Ale nechci mu zničit život. Jednou by mi to možná zazlíval a litoval by, že se se mnou oženil.“

„Vy ho velmi milujete, že ano?“ zeptala se mladá žena s účastí.

„Ano, miluji ho.“ Maggie popustila uzdu svým slzám. Našla v kabelce další kapesník a utřela si je. „Jmenuji se Maggie,“ doplnila nakonec. „Když už jsem vám řekla o svém osudu, mohu vám prozradit i své jméno.“ Pokusila se o úsměv a mladá žena ho opětovala.

„Já jsem Jenny Priceová.“

Maggie přikývla. „Co jen mám teď dělat, Jenny? Nemám moc peněz, a možností taky ne.“

„Můžete si pronajmout pokoj v nějakém penzionu a najít si práci.“

„Práci mám. Ale můj muž i jeho rodina pracují ve městě. Kdybych Patrika potkala, pochopil by, že jsem ho neopustila kvůli němu, a já mu nechci nic vysvětlovat; nechci vrážet klín mezi něj a jeho rodiče. Nemohu tedy za žádných okolností zůstat v Melbourne. Musím pryč, co nejdál.“ Podívala se zamýšleně na Jenny. „Ale kam? Možná poštovním dostavníkem do Sydney nebo do Adelaide.“